

SANTERI ALKIO

OJA-PAPPALAN JOULU

Santeri Alkio

Oja-Pappalan joulu

«Public Domain»

Alkio S.

Oja-Pappalan joulu / S. Alkio — «Public Domain»,

Содержание

I	5
Конец ознакомительного фрагмента.	11

Santeri Alkio

Oja-Pappalan joulu Tapain-kuvia Etelä-Pohjanmaalta 1870-luvulta

I

Se oli hirveätä pyykkiä se, kun Oja-Pappalan akat jouluksi tuvan lattiata pesivät. Tätä ennen oli se tehty Mikkeliksi ja silloin oli siitä saatu niin tarpeeksensa, ettei haviteltukaan sitä uudistamaan ennen kuin jouluksi. Tällä välin oli siihen ehtinyt takertua yhtä ja toista, jota saattoi sanoa liaksi. Vaan kylläpä se nyt saikin selkäänsä, lika! Ensin aamupäivällä pesimellä hangattiin pöydät, penkit ja kaapit, sekä vedettiin niistä esiin ja kelpaamattomana lattiaan heitettiin kaikellaista pikkutavaraa, sekoitusta ruuan tähteistä, joita pitkin vuotta oli kertynyt ja säiliöistä varissut. Littu mokoma (nuorempi piika) uskalsi nenänsä vetää sikkaraan kun tähteet muka nenään tulivat. Mutta Hetu, joka oli vanhempi ihminen, sanoi, ettei sitä ihminen saa olla niin turhan fiini.

Muut puhdistelemiset olivat vain pikkuasioita lattianpesun rinnalla. Se kysyi voimia, oikein jättiläisponnistuksia. Talon kankeimmat luutakynät oli säästetty tätä varten. Nyt niihin lyötiin paksut varret ja varustauduttiin ikään kuin karhuntappoon.

Mutta ei uskallettu luottaa yksinään luutakynäin ja veden puhdistavaan vaikutukseen, vaan saavillinen karkeata hiekkaa hankittiin avuksi. Lattia hiekoitettiin ja kasteltiin ylt'yleensä. Akat riisuivat alusvaatteille, siunasivat itsensä ja pesu alkoi. Eikä siihen monta vetämää tarvittu, ennenkuin hiki kuumana virtasi pitkin jokaisen kasvoja ja selkää, niin emännän kuin piikainkin. Puhdasta jälkeä teki luutain voimakas kulku. Joulun tulo ja puhtauden hauska toivo lisäsivät naisten intoa ja voimaa ponnistamaan. Ei joudettu paljon puhella eikä kieltä piestä, mutta sitä enemmän ajateltiin sitä, että paljon se siivonteko maksaa ... ei viitsisi joka päivä lattiaa pestä!

Mies-raukat! Jos olisivat tienneet – metsässä kun olivat – edes aavistaa sitä vihuria, mikä kotona akkain puolelta kohtaa, kun lumisin jaloin, aivan jokapäiväisiä ajatellen, tupaan menevät. Mutta eiväthän he sitä olleet mieleensä panneet, vaikka joka kerta, kun tuvan lattia oli pesty, olivat samaa saaneet kärsiä. Ja todenteolla olisi akkoja oikein hämmästyttänyt jos miehet kerrankin olisivat muistaneet itseänsä lumesta siistiä, kun pestyyn tupaan tulevat. Harmiksi olisi melkein käynyt, jos ei sellaisen saunan päälle olisi edes saanut miehille antaa aika ripitystä ja luetella syntirekisteriä, jossa mustimpina mörköinä tupakansylki, piipunperät, lumiset jalat y.m. Se oli aina hupaista ja hauskaa riitaa. Miehet sanoivat, että akat ne oikeastaan ovatkin, jotka lattian likaavat; riideltiin kahden puolen ja naurettiin.

Tämä akkoja nytkin kiihotti ja puhdasta koetettiin saada miesten kotiintuloksi.

Jo näkyi puu melkein kaikkialla lattiassa ja viruttelemaan ruvettiin.

Huoahdettiin keveämmästi ja alettiin jutella.

* * * * *

"Laiskuutta, laiskuutta, pelkkää laiskuutta, kun ette nyt tuon vertaa viitsisi... Hupaistahan se olisi itsellennekin. Vaikka mitähän ne tämän aikaiset muusta välittävät kuin kylän juoksusta", pauhasi emäntä piioille puoli tosissaan, kun eivät luvanneet "juhlaristiä" tehdä.

"Laiskuutta", matki Littu, "ei se mitään laiskuutta ole, mutta kuka nyt viitsii tähän aikaan enää niin turhanaikaisia... Mukulat sellaisia."

"Ei se olekaan mikään mukulain tehtävä!" puolusti emäntä, "se saakin olla vain hyvin kynsistä ja järjestä taattu, joka siihen pystyy. Tuskin vain Lissulta tulis mitään... Hessa tuota nyt saattais, on ehkä nähnyt."

"Johan niitä nyt on nähty!" Littu väänsi huultansa halveksien. "Vieläpä Lalu, jota ei nyt nähnytkään olisi!"

"Ei, kuule, Liisa, eivät ne tämän aikaiset ole mitään, joita sinä olet nähnyt ... lapset niitä tähän aikaan tekevätkin, mutta ei ne ole liioin mitään. Siihen aikaan, kun me kaikin (emäntä tarkoitti veljiään ja siskojaan) olimme vielä kotona mukulana, oltiin aina jouluna kestissä Käpylän sedän kotona. Olisit nähnyt ... siellä sitä vasta oli juhlaa! Kahisevia ruis-olkia oli aina lattialle levitettynä ... ja juhlaristi, olisit sen nähnyt! katosta lattiaan melkein ulettui ... ja niin monenvärisistä oljista kun se oli! Ei sellaista ristiä kyennyt siihenkään aikaan puoletkaan tekemään, kuin sedän emäntävainaja. – Jumalani! kun kaikki ovat jo vainajia; kaikki muut todessa, minä yksin valheessa. Hän oli hupainen ihminen. En minäkään ole yhtään niin hupaista joulua viettänyt sitten, kun siellä kestissä kulkemasta lakattiin ja aika-ihmisiksi tultiin."

"Kumma ettei olkia enää pidetä lattiassa", rupesi Tiina ihmettelemään. "Minäkin muistan vielä, kun Riittalan torpassa tapasi joulusin vielä olla, kun ei muualla missään enää niitä näkynyt."

"Mutta kyllä kait se oli sikamaista, kun olkia pidettiin lattiassa jouluna!" nauroi Littu.

"Älä luule. Sepä vasta olikin sopivaa; minäkin olisin vielä joskus leikin vuoksi pannut, mutta ei isäntä ole antanut lupaa. Tule Littu vielä vähäsen hinkkaamaan tuosta, minä heitän vettä."

Littu meni ja pyhkieli luudalla, niin että risut lentelivät.

"Se langalla kulkukin", jatkoi Hessa pakinaa toisessa loukossa, lattiaa vedellä virutellen, "sekin on niin hävinnyt, että ainoastaan pikkupojat enää sitä varten kyliä kiertävät."

"Niin se on, ei nyt jouluna tiedetäkään kuin viinasta. – Eiköhän se nyt jo riitä, Littu, näyttääpä olevan jo valkoinen. Ota nyt ja pyyhi vesi tuonne muurin viereen, kyllä se sieltä pääsee valumaan, kun tein sinne reiän."

Lattian lopullista huuhtomista jatkettiin nyt niin innolla että pakina joulusta keskeytyi. Mutta emäntä otti juhlaristin uudelleen puheeksi. Kehui, että hän oli sen useinkin tehnyt itse ja toisinaan piiat. Mutta ei nyt ollut itsellensä aikaa ja ettei hän olisi muita pyytänyt nytäkään, jos vain olisi ollut aikaa, mutta kun ei ollut. Hänen mielestään ei joulu muuten joululta tuntunutkaan, jos ei edes jotain näkyväistä merkkiä ollut, esimerkiksi sellaista kuin juhlaristi.

Turhaan eivät nämät puheet menneetkään: piiat vihdoinkin todella lupasivat ryhtyä juhlaristin tekoon, kuitenkin enemmän halusta tehdä emännälle mieliksi, kuin uskoen itse sen juhlistavaan voimaan.

Ehtoolla sitä ruvettiin tekemään, kun suuri kantovalkea paloi takassa ja teki mieliin kodikkaan vaikutuksen. Suoria ruisolkia leikeltiin sieviksi puikoiksi ja niitä värjäeltiin aneliiniväreillä. Puikkojen läpi pujoteltiin lanka ja muodosteltiin kaiken näköisiä särmiöitä, suurempia ja pienempiä, jotka jollain tavalla järjestettyinä ripustettiin kattoon. Kratu- ja maalipapereista valmistettiin ristin hetaleihin kukkasia.

Ei tämä hetaleinen koriste mikään risti ollut, pikemmin sitä olisi saattanut ruunuksikin sanoa. Eikä sitä yhdessä illassa valmiiksi saatu, sillä siinä olikin liiemman työtä kuin Littu oli luullut ja Hessa olisi viitsinyt tehdä. Mutta sellaista työtä sopi vielä aattoehtoolla jatkaa.

Tehtäviä oli muutenkin aattopäivälle kasautunut kaikellaisia, niin että päivä täytyi jo tavattoman aikaisin alottaa.

Jo puoli kahden ajoissa renki Jussi ja poika Jaska ylisängystä alas hiipivät, aikoen muilta salaa lähteä heinäan. Mutta ei auttanut, hereillään oli emäntäkin. "Aikuisiapa pojat nyt ovatkin", hän virkkoi. "Entä äiti on kuollut", äännähti Jaska. Tuntui oikein harmilliselta ja varhaisen lähdön into haihtui, kun ei salaisesti päässytäkään lähtemään.

Vaikka tämän kautta syntyikin hienoa melua, niin isäntää ei se olisi ollut kuitenkaan tarpeeksi hereille saamaan. Mutta asiat vaativat, että hänetkin piti saada pystyyn. "Nouse kaupunkiin!" sanoi emäntä ja tuuppasi kylkeen.

Monien venyttelemisten perästä isäntä vihdoinkin kämpäsi lattialle, kun oli pojilta saanut varman vakuutuksen, että kello jo kolmattaan kävi. Ei ollut ukko ensinkään joulutuulella. Kovin tuntui rasittavalta yösydännä, niin hirmuisen varhain, matkaan lähteä. Oli kauhean kylmäkin, oikein tahtoi jäätyä silmistä juokseva vesi tallissa käydessä, miten sitte kaupunkimatkalla! Tuvassa oli herttaisen lämmin ja makaajat kuorsasivat niin makealla nuotilla, kiusalla kuorsasivat. Isännän pisti vihaksi. Kun olisikin saanut käydä vain heinässä, kuten toisetkin, niin olisi se ollut jotain... Eihän siellä viivykään kuin 3 tuntia korkeintaan. Penkille loikomaan näkyivät pojat vetäytyneen, kun liian varhaista oli omastakin mielestä.

Jo toivoi isäntä, että olisi vielä edes yksi päivä jälellä joulun tuloon, niin sopisi kaupunkiin menoa lykätä. Mutta eihän se nyt käynyt päisin. Joulutuli, eikä ollut viinanmärkää kotona, jos ei tahtonut lukuun ottaa kamferttiviina-nokkaa, jolla emäntä ilmanmuutosten edellä sääriänsä voiteli.

Tämän tiesi ja muisti isäntä varsin hyvin, ja tallissa käydessään mutisi itsekseen:

"Ollisikin ollut nyt edes yksikin kunnon ryyppy, niin se olisi ollut jotain ... olisi saanut siitä vähän parempaa kuraasia. Mutta mistä otti!"

Vähäisen sentään isännän apea mieli virkistyi, kun tallista tupaan tullessaan näki, että emäntä käskyä odottamatta oli noussut ja pannut kahvipannun tulelle. Muijan rakkaus miestä virkisti. Ja kun oli kupillisen juoduksi saanut, oli kuin toisilla vesillä pesty. Pojat vielä menivät hevosien asettamaan, ettei sitäkään tarvinnut itse tehdä, – sai vain kinttaat kädessä ulos mennä. Ukko tuli niin tyytyväiselle mielelle, että tuvasta lähtiessään vähän viheltelikin. Jaskan sydän sätkähti riemusta, kun tuon kuuli. Oikeinhan hänen sopii nyt pyytää vaikka mitä tuomaan.

"Tuokaa isä mulle mäkivyöt", hän virkahti ja henkeänsä pidätellen odotti mitä vastataan.

"Noo", sanoi isä, "kyllemähän katson".

Äänestä päätti Jaska, että hyvässä toivossa sopii olla. Pitää kiusata vielä, ettei kovin huonoja toisi!

"Tuokaa vähän hyvänmoiset, isä."

Isän ei ollut tapana paljon turhia pälpättää, eikä hän tuohonkaan mitään vastannut. Poikako isälle komenteeraamaan kelpaa, minkälaisetkin ne pitää olla!

Jo kello 4-ajoissa oli Oja-Pappalassa jokainen jalka kenkinyt aaton kaivattua vastaanottoa varten.

Talon nuoremmat perilliset, joiden iät olivat 6, 8 ja 11 vuotta, sekä nimet nuorimmasta vanhimpaan: Hemmu, Ville ja Ellu, tunkeilivat paitasillaan takan luona.

"Mitähän ne kakaratkin siinä nyt jo ylhäällä kukkuvat!" tiuskui Littu kyllitellen, kun pojat häiritsivät muka hänen askareitaan. Pojat riitelivät vastaan, mutta tulivat sen verran tolkulle, että pukivat vaatteet päällensä. Hemmu haki loukkokaapista punaiseksi värjätyyn sianrakon. Nyt toisetkin sen muistivat, kun Hemmulla näkivät. Siis yhteinen ryntäys Hemmun niskaan. Vaan lujasti piti tämä puoliaan: kyyristyi penkinloukkoon kaluansa suojellen ja äitiä huutaen. Toiset jo pelosta hellittivät takin kauluksesta nykimästä, ennenkuin äiti ehtikään joukkoon huutamaan ja pieksua lattiaan lyömään. Yksin sai Hemmu oikeuden ensimmäisenä katsella miten värjäys oli onnistunut ja sitten sovittamaan lamppua sisään. Sovinnon miehinä, kun toisetkin nyt lähestyivät eivätkä Hemmun kädestä lyhtyä pois tahtoneet, ruvettiin yksissä ihmettelemään rakon ihmeellistä loistoa. Pihalle olisivat vieneet, että oikein olisivat nähneet miltä se pimeässä näyttää. Mutta sitä ei äiti sallinut. "Vai aattona jo lyhtyjä pihalle ... tietäkää huutia!" Piiatkin sekautuivat samaan suuntaan huutamaan ja pojille ilvehtien nauramaan. Nämä taas olivat yksimielisiä siitä, että piikain ei tarvitsisi puhua mitään ja sen he sanoivatkin, kun äiti sattui pihalle menemään. Mutta piikat ne vain nauroivat ja pilailivat. Tuo oli niin vihaksipistävää, että pojat alkoivat tehdä kaikellaista kiusaa ja äkeä mieli haihtui vasta kun päivä valkeni.

Aivan paraiksi ehti isäntäkin juhlakaloille kotiin. Kovin saivat pojat aprikoida, mitä isän matkavakka sisälsi; sormet tahtoivat syyhyä sen avaimiin. Mutta isän tahto oli, että saunasta tultua vasta.

Aterialle ruvetessa isäntä vanhan tavan mukaan jakoi jokaiselle ruokaryypyt ja emäntä vesissä silmin puhui muutamia painavia sanoja ja arveli lopuksi: "Ei tiedä rakkaat ystävät, kutka meistä vielä tulevana jouluna ovat yksissä joulukaloilla, ei tiedä vaikka monikin meistä siksi jo silmänsä kiinni painaa. Moni on meidänkin pitäjäästä sitte viime joulun silmänsä kiinni painanut, tehnyt sen mikä meillä on vielä tekemättä."

Mutta tuota ei Hemmu näyttänyt ehtivän ajatella. Hartaasti paloi silmänsä lautaselle, jonka päällä isänsä irrotteli lihaa turskan pyrstö-nikamista. Ja kun perunat vadissa kuluivat ja pohjalta tuli näkyviin toisiakin turskan pyrstöjä, niin niiden kimppuun pojat kahvelinsa kilvalla kiidättivät. Kova syntyi siinä pengastus, oikein kahveli-sota. Mutta isä ja äiti sekaantuivat huutamalla hillitsemään.

"Hemmu ottakoon", sanoi äiti.

Koreasti noppasi Hemmu osansa ja katseli viattomasti veljiään, jotka rumasti mulkoilivat, kun yksi vain kaikki arpavärkit sai.

Mutta saunaan valmistauduttaessa poikain mielestä viimeinenkin äkeys haihtui, kun eivät piiatkaan enää mitään kiusaa tehneet, vaan rauhaa näkyvät haluavan, koska niin leppyisästi puhuivat.

Kun piiat tulivat vettä saunaan viemästä, niin miehet suurimmasta pienempään riisumaan ryhtyivät ja sitten kovalla lipetillä saunaan litkaisemaan. Jälestä seurasi vaimoväki. Vähän päästä noreain haudottujen vihtain raksuttava huhkina rupesi kuulumaan matkan päähän saunan ulkopuolellekin. Ja miesten päät, jotka tavallisesti vain suuremmiksi juhliksi pyykittiin, saivat sitten osalleen aimo saipua-pesun. Mutta nuoremmille pojille tämä temppu oli kova kärsivällisyyden koetus, oikea loukkauskivi. Itku pääsi, tuommoinen haikea valitusvirsi, kun piiat muka kiusalla saipuata silmiin syytivät ja niin riivatusti tukkaa repivät. Apua ei nyt tullut äidiltäkään ... valituksia kun vain turhaksi urajamiseksi arveli. Mutta kyllästyivät piiat vihdoin kiusaamiseen, huuhtoivat vedellä pois saipuan päästä ja kasvoista. Kehuivat että pää on nyt kuin pesty kantele. Äiti piti puheena, että sauna on niinkuin kirkko – verrannollisessa merkityksessä.

Tyyni ja rauhaisa oli kaikkien mieli kun saunasta tupaan tultiin ja hiljaksensa pyhävaatteisiin pukeuduttiin. Sitä vielä suuressa määrässä lisäsi kirkonkellojen juhlallinen kaiku, joka rupesi kuulumaan. Poikain mieli ei kuitenkaan vielä ollut kehittynyt tuollaisesta juhlallisesta hiljaisuudesta ja sen synnyttämistä mielikuvista nautintoa saamaan. Se kävi raskaaksi heille ja mieli paloi tyydytystään saamaan toimeliasten leikkien riehunnasta. Jo alkoi ulos hiipiä Ellu, ja Villen aikomus näkyi olevan seuraa tehdä, mutta...

"Istukaa paikoillanne jokainen", sanoi isä, "ja veisataan tässä muutama juhlatähti".

Käskey oli nuorten mielestä tukala. Olisikin isä vain yhden virren veisaajia, niin mielellänsähän tuon, mutta kun tuntikausia.

Sen tiesivät he vanhastaan.

"En minä ainakaan osaa yhtäkään jouluvirren nuottia", rupesi Littu tunnustamaan siinä kun hiljaa oltiin ja isäntä virsiä valikoi.

"Veisaat mukana, kyllä isäntä osaa", sanoi Hessa. Hän ei ollut enää juuri eilisiä laisia, osasi siis vakavammin ja sovittelevaisemmin asioista ajatella.

"Ei niiden kaikkein nuotteja lie kukaan osannut", alkoi isäntä kirjaa selaillessaan harvakseen sanoa. "Tuo Kantolais-vainaja, joka oli oikein iso veisuumies, veisasi niitä useita samalla nuotilla, ja niin minä olen kuullut lukkarinkin tekevän. Olen minäkin ne aina päästä päähän näin joulunaikoina veisannut, kuinkahan nyt sitten käynee ... vieläkö osannen monenkaan nuottia."

"Mitä nuotista", liittyi emäntä puheeseen, "ei Jumala katso nuotin taitoon, enempää kuin hän katsoo ihmisen muotoonkaan. Se on vain pääasia, että veisataan uskolla ja sydämen yksinkertaisuudessa, luottaen siihen että Jumala veisaamisen kuulee."

"Hmm", pani Jaska, ylähuulta viisaan tavalla kiertäen, "sopivampi on lukea virret, kuin väärällä nuotilla ja huonolla äänellä veisata. Kun toisentuvan äijäkin veisaa, niin en minä ainakaan ikänä saata olla nauramatta. Se on vasta mölyä se."

Äiti oikein suuttui:

"Ole siinä, muutama, ilvehtimättä ja veisaa itse jos osaat! Kun kerta on kansakoulussa kaksi talvea kulkenut, niin pitäisi sitä edes juhlavirret osata, mutta mitä!"

"Taidan helposti jos tahdon."

"Eipä tuota taitoa ole koskaan kuultu. Vaan jos taidat, niin koeta nyt."

"Älkää nyt riitaa haastako, tänä rauhan ja sovinnon juhlan alkupäivänä", rupesti isäntä suhdittamaan. "Ei se koira oravia hauku, joka riidalla metsään viedään, eikä meidän Jaakosta ole veisaamaan. Suutansa hän kyllä osaa repiä ja muilla ilvehtiä."

Isäntä puhui lempeällä vakavuudella ja syyllisyyden tunto pakoitti Jaskan punastuen lattiata katselemaan.

"Te muut", jatkoi isäntä, "te jotka vielä pidätte edes Jumalan sanan kunniassa, ottakaa kirjat ja veisataan nyt tuosta, Lauluja nyt laskekaam'. Ei Jaakon tarvitse", hän lisäsi suurella lempeydellä. Mutta se viitteli poikaa luita ja ytimiä myöten. Jaska tunsu mielessään, että hän olisi ollut iloisempi, jos olisi saanut tusinan keskinkertaisia korvapuusteja. Ja vaikutti tuo puhe muihinkin, renkiin ja piikoihin, niin että he ikäänkuin todellisella mielihalulla ottivat virsikirjat.

Jaska oli loukannut vanhempainsa pyhimpiä tunteita kovasti ... kovasti, kaikki nuoret sen nyt huomasivat vasta, kun isännän ääni oli niin lempeä...

Ja sydämet herahtivat vastaan ottamaan...

Veisuu kesti toista tuntia. Pikku pojat melkein heti alussa rupesivat torkkumaan. Toisetkin jo lopulla alkoivat haukotella, yskähdellä ja äänet rupesivat karmeasti karisemaan. Alkoi käydä yksitoikkoiseksi ja tunteet kangistuivat.

Sydän painui kiinni...

Isäntä yksin raittiisti jaksoi, näkyi veisaavan kuin tavan vuoksi.

Vaan eihän sitä kukaan paljaan tavan vuoksi veisata viitsi! Oja-Pappalainen ei itse ainakaan veisuustaan niin ajatellut. Hän huomasi kaikki haukottelemiset ja muut väsymisen merkit, mutta se ei ollut hänen vikansa, jos ei jumalansanan vaikutus pystynyt. Jotain surun sekaista hän mielessään tunsu. Ajatteli että kovan paatumuksen kahleissa ovat nämä nuoret. Mutta sitten hän mieleensä johdatti, että eihän se hänen vikansa ollut, jos ei sana vaikutustaan tehnyt muihin, kun hän itse vain veisasi sydämen yksinkertaisuudessa.

Hän veisasi ja veisasi. Näki ympärillään kaikellaisia väsymyksen merkkejä. Hyvää hän tarkoitti.

Täytyyhän sitä nuortenkin kuunnella ja sen ohessa voi aina jotain muistiinkin jäädä. Mahdollista kyllä, että voisi tälläkin hetkellä siemen sydämeen pirahtaa ja ruveta siellä itämään.

Emäntä ajatteli samaan suuntaan, vaikka itsekin väsymystä tunsu.

Vihdoin yskä isännän keskeytti, ääni alkoi tulla niin karmeaksi, että täytyi lopettaa.

"Joo'o", huokasi emäntä, kirjaa kädestään pois pannessaan, "kyllä se on kallis paikka."

Mutta nuoret eivät pystyneet nyt ajattelemaan sitäkään. Sydämet olivat kadottaneet äskeisen eloisuutensa, tunteet ja tajut olivat kuolleet. Tuntui vain niin kummallisen painavalta koko olo.

Isäntä itse istui totisena ja miettivän näköiseriä vähän aikaa, pani sitten piippuun ja lähti astelemaan sivupenkille seisomaan tuetun 10 kannun vetoisen viina-astian luo.

"Hakekaapa nyt kukin pullojanne", hän sanoi, "taitaa tässä pitää ruveta tuota elämän-öljyä jakamaan".

Jo pääsivät liikkeelle poikainkin ajatukset.

Hauskoin mielin kantoi kukin esiin pullojansa. Parhaiksi iso makkarasarvi pistettiin astian läpeen, vuorattiin se ympäriltä voilla, ettei luvattomasti pisaratakaan maahan tipahtaisi. Jakamisen tarkka toimitus alkoi. Vakavana isäntä kaateli tuopinmittaan, jota isossa kivivadissa pidettiin, ettei ylitsevuotaissa hukkaan menisi. Jussi ensin osansa sai, kannua kaksi, ja poika Jaska kolme. Litulle

kaksi puolentuopin pulloa täytettiin ja Hessalle samoin tuoppi pantiin neliskulmaiseen siniseen pulloon. Täyteen pantiin emännänkin tuopinvetoinen karahvi ja loput isäntä norotteli omiinsa, kahteen pään-kokoiseen pulloon.

"Siinä se oli kahdeksan kannua", sanoi isäntä. Kukin rupesi pullojansa korjailemaan.

"Kyllä on nyt laketta", rupesi Jaska ihastellen, pullojansa silmäillen sanomaan.

"On sinulla", tunnusti Jussi, "mutta minulla on melkein liian vähän; rupean jo katumaan, etten tuottanut kolmea kannua".

"Saahan sitä lisää jos loppuu", lohdutti toinen.

Emäntä katsoi hyväksi sekaantua myöskin puheeseen.

"Voi poika parat", hän sanoi, "kyllä on jo juomista tuossakin nuorille pojille... Ettehän nyt sikain tavalla ruvenne juomaan, vetämään kuin taivaankaaret."

"Paljonkohan sitä nyt sitten itseltä menee, mutta kun pitää antaa muille. Tulee suuria poikajoukkoja, niin ei siinä potullinen ole suuri herra."

"Käskee juottaa suuria joukkoja! Siinä on kyllä kun ryypyn antaa parhaille tuttavillensa", arveli emäntä.

"Kyllä tämä viina ainakin kestää", kerskui Hessa ja Littu sanoi samaa, mutta emäntä vakuutti asiassa varmana:

"Kyllähän Hessian voi kestää likelle tulevaa joulua, mutta Litulla on tuskin pisaraakaan enää viikon kuluttua. Pojille menee ja yrkämiehille, vaikka paljonkin olis."

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.